

gestrooid, ja, ik heb eens een vink gezien die op een tafel van de boter snoepte; mooie distelvinken, winterkoningen, grauwe vliegenvangers, tiftjafjes, fitissen¹ en roodborsten dartelen onder vroolijk gepiep rond, en als 's avonds alles zwijgt, zorgen talrijke glimwormen voor een behoorlijke verlichting.

In de bosschen op de bergen is 't anders; daar is het stil en doodsch; ternauwernood hoort men in het eidelooze „Hochwald” een bonte specht kloppen of een groene gillen; een enkele gaai of boomklever is niet bij machte, leven genoeg aan te brengen; nu en dan breekt het geschreeuw van een buizerd of een torenvalk de stilte, of ziet men tegen de avond een paar schuwe reeën op de groene boschlanen verschijnen, voorzichtig rondkijkend, om, zoodra ze ons gewaar worden, ijlings in 't hout te verdwijnen. Die wouden zijn, hoe prachtig ook, toch bij gemis aan vogelleven, melancoliek. Maar we kunnen er een prachtig bouquet maken van groote meterhooge digitalis, en zooveel we willen genieten van de blauwe boschbes (*Vaccinium myrtillus*). Komen we de boschrand uit en 't vrije veld in waar de landlieden bezig zijn het rijpe koren te oogsten, waar uitgestrekte akkers bloeiende klaver, aardappelen en haver hier en daar beplant zijn met ooftboomen en afgebroken door doornheggen,

¹ Terwijl ik dit opstelletje, de 22e Augustus in de tuin zat te schrijven bij een temperatuur van 30° C. in de schaduw zongen een fitis en een tiftjaf een lustig duo.

dan hebben we veel kans de grauwe klauwier op de loer te zien zitten en mooie goudvinken te vinden die onrustig heen en weer vliegen, of grasmussen, die allervlugst door de doorntakken kruipen.

Boschranden, heggen, vruchtentuinen bieden trouwens overal een rijker vogelleven dan dichtgesloten uitgestrekte bosschen, en voorts is het in het algemeen waar: hoe dichter bij het water, hoe meer vogels.

Van al 't geen ik zag, trok de Morgenbach mij om zijn natuurschoon en om zijn belangrijke vogels 't meest aan, en ik heb wat dikwijls gewenscht de kunst van fotografeeren machtig te zijn, om de lezers in al het moois een kijkje te kunnen geven. Wij menschen van de levende natuur zouden heel wat andere dingen afbeelden dan die we gedrukt vinden op de „Ansichtspostkarten,” die gruwelijke prullen, waarmede men tot vervelens toe vervolgd wordt tot in de nietigste herbergjes langs de wegen. Een waterspreeuw op een rotssteen in een snelle beek, een gele kwikstaart trippelend in 't nat, een mooi hoekje vol bloeiende planten, dat zijn de dingen die wij zouden fixeeren, waarschijnlijk tot genoegen van hen, die wel zoo vriendelijk willen zijn dit opstelletje te lezen, en stellig tot genot van ons zelve ter herinnering aan de schoone zomerdagen, die we aan de Rijn mochten doorbrengen.

Mr. N. B. SNOUCHAERT VAN SCHAUBURG.

NET GESNAPT.

Ja, ik zou mijn tante fotografeeren en er kwam een kikvorsch op mijn negatief!

Dat kwam zóó.

Achter mijn huis is een druiven-serre, waaruit ik zorgvuldig alle spinnen tracht te verwijderen; want als in Mei of Juni mijn vroege Chasselas-druiven, die tegen den muur hangen, gaan kleuren, dan komen die gasten uit alle gaatjes en weven dichte zakvormige netten om de fraaie roze vruchten. Om nu echter de serre geen lustoord te maken van vliegen en muggen, en vooral om te trachten de wespen, die slimme druivendieven, te verjagen, heb ik drie boomkikvorschen in die serre, die daar heel in 't verborgen uitstekend hun plicht doen.

Ik zeg in 't verborgen, want ze zijn doorgaans onzichtbaar. Alleen zoo nu en dan hoort men 's zomers, als de temperatuur tusschen de druiven lauw-warm is, en hier en daar de vliegen dansen in een zonnig plekje tusschen de dichte bladeren, plotseling een smakkend geluid, ongeveer gelijk aan

't gesmak, dat de baars 's zomers onder het kroos kan maken. Dan geschiedt er ook ongeveer 't zelfde, want dan wordt er een vlieg opgehapt en door baars en door kikvorsch. Een heel enkele maal ziet men den kleinen groenen jager vóór zich, doch altijd bij verrassing, onverwacht.

Als na den bloei de druiventrossen stuk voor stuk met een fijn schaaftje worden uitgedund, gebeurt het, dat onder 't knippen plotseling uw aandacht valt op twee groote kikkeroogen en het helder groene dier blijkt zóó dicht bij uw hand te zitten, dat ge in plaats van de kleine druifjes bijna bezig zijt geweest zijn ronde teentepels af te knippen.

Nu is die serre, als er geen zon is, een uitstekende gelegenheid om er portretten in te maken. Het diffuse licht komt er overal mooi in, en zoo zou ik dezen zomer op 'n achtermiddag ook eens een kiek nemen van mijn goeie tante. Zij zat naar alle vormen en eischen, die optiek en aesthetica mogen verlangen, op een wankelende tabouret in het mulle

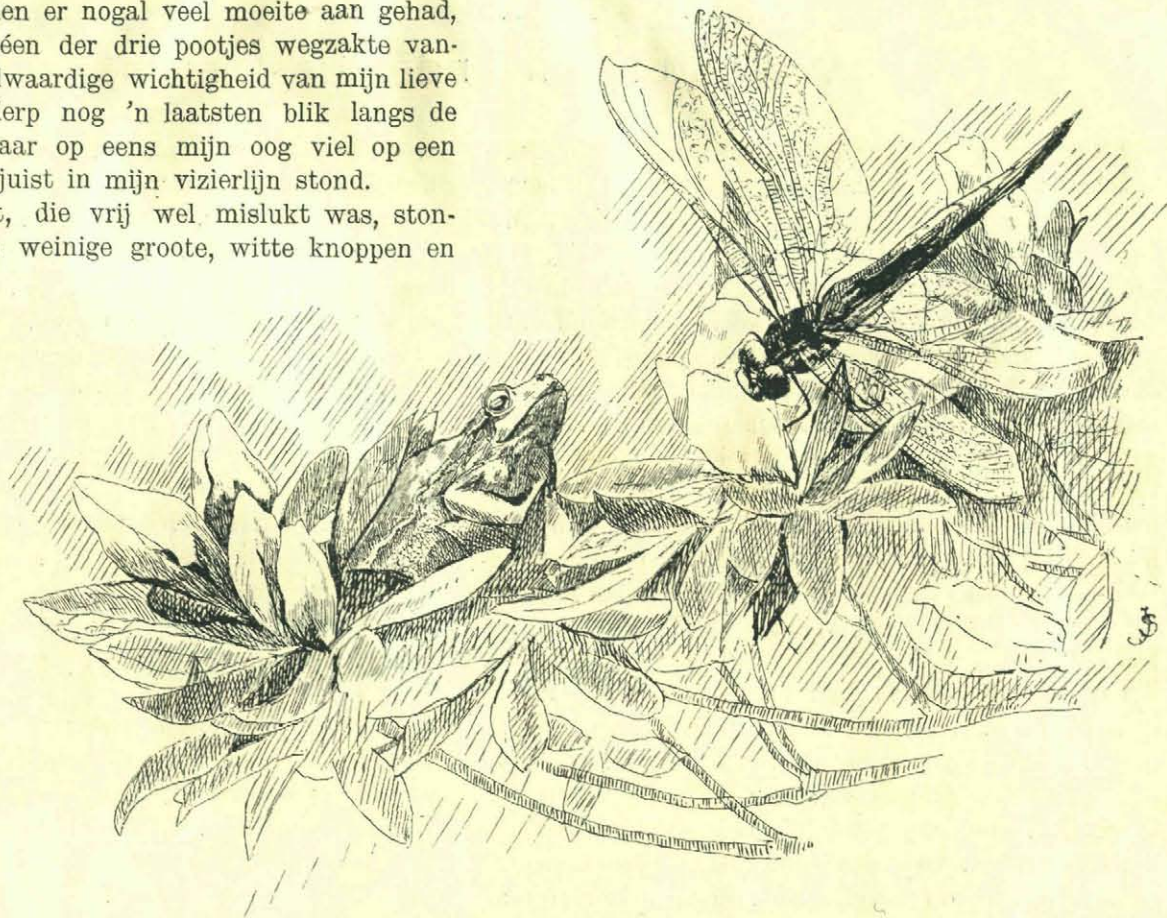
zand. We hadden er nogal veel moeite aan gehad, omdat telkens één der drie pootjes wegzakte vanwege de eerbiedwaardige wichtigheid van mijn lieve gast, en ik wierp nog 'n laatsten blik langs de camera, toen daar op eens mijn oog viel op een late azalia, die juist in mijn vizierlijn stond.

Op die plant, die vrij wel mislukt was, stonden nog eenige weinige groote, witte knoppen en daar bovenop glansde en glinsterde iets zilver-gazigs.

En meteen stond ik voor de plant en riep: „Hé, wat 'n mooi libèl.”

En terwijl mijn tante alweer in het drijfzand dreigde te zinken en naar haar groote bellen greep, om te voelen of dat ook haar bèl kon

zijn, toen zag ik iets heel aardigs. Op de bloem zat de libèl en geen vier centimeters daarvandaan zat heel geniepig loerend en doodstil de grootste van het groene triumviraat. En geen vijf tellen later stond er de camera voor, en ik daarachter, en dáarachter weer mijn lieve tante, die getuige was, hoe die idylle op haar plaat inwerkte. En drie seconden precies zaten beide dieren onbeweeglijk en juist was de dop op de lens, toen de laubfrosch

héel héel stikuum zijn ééne voorpoot iets naar vóór bracht en dadelijk daarop zat onze gaasvleugel op den zonnigen muur.

Wat zou er toen wel in de ziel van dien kikkert zijn omgegaan?

Ik zend u hier een afdruk van het plaatje en, omdat ze wat donker uit moest vallen, eveneens een penttekening er van. Zooals u ziet is het „stillevens” goed gelukt.

De afdruk van het „goedleven” mijner tante is helaas in de soda verongelukt.

Dr. SCHOUTEN.

IJzendijke, Jan. '99.

Een enkel woordje ter opheldering van 't feit, dat dit artikel een dubbele illustratie bevat. De oorspronkelijke fotografie was op zichzelf geheel ongeschikt voor reproductie. Gelukkig had de heer S. een vlugge penneschets er naar gemaakt en die ook aan ons opgezonden. Nu heeft de zincograaf naar aanwijzing van die schets de fotografie zoo behandeld, dat er een mooi prentje van gemaakt kon worden. Wij hebben gemeend, teekenaar en zincograaf beiden niet beter te kunnen eeren, dan door alle twee als illustraties te gebruiken.

RED.

